

N:o 138.

Af Herr P. Larsson: Angående underdånig skrifvelse om upphörande af straffpåföljden »förlust af medborgerligt förtroende» för ringare brott, som första gången föröfvas.

Såsom ledande grundsats vid de genomgripande reformer på strafflagstiftningens område, hvilka under senare tider i nästan alla civiliserade länder införts eller förberedts, återfinner man den uppfattningen, att, om ock strafflagarnes ändamål är att genom straffhotet afhålla från brott och följaktligen sådana straff böra väljas, som äro mest verksamma för vinnande af detta mål, samhällets välförstådda intresse likväl derjemte kräfver, att, när straffhotet visat sig fåfångt, straffen så inrättas, att de, utan att förlora sin afskräckande verkan, jemväl kunna lända den brottslige till förbättring och framför allt icke genom sina följder mer än nödigt försvåra möjligheten för den straffade att återvinna sin förra ställning i samhället och föra en laglydig vandel.

Stödd på dessa åsigter, har en vid 1873 års riksdag afgifven motion framkallat den genom Kongl. Förordningen den 31 Oktober samma år af Regeringen godkända förändringen i då gällande strafflag, att minsta straffpåföljdens förlust af medborgerligt förtroende blifvit från fem till ett år inskränkt.

Det mål, hvartill ifrågavarande motion sträfvat, kan emellertid ingalunda med sagda lagförändring anses vara till fullo vunnet, så länge den ofvannämnda straffpåföljden äfven för en del ringare brott, som första gången begås, fortfarande måste tillämpas. Af under sådana förhållanden straffade, hvilka af ögonblicklig öfverilning eller under andra förmildrande omständigheter första gången beträdd brottets bana, skulle, enligt mitt förmenande, en stor del kunna åt en laglydig vandel återvinnas, derest de icke genom sagda straffpåföljd och genom anteckningen derom i deras prestbevis derifrån hindrades.

Då det icke kan vara med samhällets välförstådda intresse förenligt att till en sådan utsträckning allt fortfarande bibehålla denna stränga straffpåföljd, som fortfar äfven efter det den dömdes förseelse blifvit med annat straff försonad, vågar jag, som icke vill ifrågasätta en sådan straffpåföljds fortfarande lämplighet för gröfre brott och vid återfall i brott, härigenom vördsamligen föreslå,

att Riksdagen villé i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes låta utarbete och Riksdagen förelägga förslag till sådana ändringar i gällande lagbestämmelse, att straffpåföljden förlust af medborgerligt förtroende måtte för ringare brott, som första gången begås, upphöra.

Stockholm den 27 Januari 1880.

P. Larsson.

Riksdagsman för Gotlands norra domsaga.

N:o 139.

Af Herr L. O. Larsson: Angående efterskänkande af kronans rätt till danaarf efter garfvaren P. W. Lindberg.

Garfvaren P. W. Lindberg, som inflyttade till Leksand, utan att då ega någon tillgång, hade genom eget arbete och genom understöd af flere sockneboer förvärfvat sig tillgångar, hvilka vid hans död år 1876, enligt bouppteckning, uppgingo till 6,778 kronor 77 öre, och efter tillgångarnes förvandlande i penningar bestego sig till 9,063 kronor 63 öre, deraf hälften tillföll hans hustrus arfvingar och hälften Kongl. Maj:t och kronan såsom danaarf. Lindberg hade flerfaldiga gånger förklarad sin

Bih. till Riks. Prot. 1880. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 15 Häft.